

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. Карлово, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело №
20235320100074 по описа за 2023 година

Производството е по иск с правно основание чл. 432, ал.1, вр. с чл.386,
ал.1 и ал.2 от КЗ, вр. с чл.86 от ЗЗД, предявен от Н. Д. С., ЕГН: ***** и
М. Р. С., ЕГН: *****, двамата с поС.ен адрес: с. Д., обл. П., ул. „*-**“
**, съдебен адрес: гр. П., ул. „Р. Д.“ № **, чрез адв. С. Я. против З. Д. „Б. И.“
АД, ЕИК: *****, гр. С. ****, район Л., бул. „Д. Б.“ №**, ет.*,
представявано от С. С. П. и К. Д. К..

Ишците твърдят, че на 14.04.2019 г. на пътя С. - К., край ханче „П.“
станало ПТП между лек автомобил „Р. С.“ с рег. № *****, управлявано от
А. З. Б., ЕГН: *****, застраховано при ответника със застрахователна
полица серия GA, № 68962732, валидна към момента на ПТП и мотоциклет
„Х. ****“ с рег. № *****, управляван от Г. М. С., който загинал на място.
Катастрофата станала по вина на водача на лекия автомобил, който предприел
маневра завой наляво при наличие на хоризонтална маркировка –
непрекъснатата осева линия, забраняваща преминаването ѝ по каквито и да
било причини. Б. пресякъл непрекъснатата осева линия и навлязъл в лентата
за движение на мотоциклета, където настъпил фаталният удар. По случая
било образувано досъдебно производство № 223/2019 г. по описа на Р. у. на

МВР, гр. К.. На виновния водач А. Б. било повдигнато обвинение, но преди изготвяне на обвинителен акт той починал. Това станало на *****г. Поради смъртта му, досъдебното производство било прекратено с постановление № 3092/21.10.2020 г. Веднага след катастрофата на 26.04.2019 г. в писмен вид Н. С. уведомила застрахователя за настъпилото застрахователно събитие и поискала да ѝ бъде изплатено обезщетение за неимуществени вреди и имуществени такива за увреждане мотоциклета на сина ѝ. Била образувана щета № 2110004564, но до настоящия момент застрахователят не се бил произнесъл с окончателен акт дали признава щетата или не. От застрахователното дружество дори не си направили труда да извършат оглед на мотоциклета. През 2021 г. майката и бащата на Г. С. – М. С. Р. и Н. Д. С., завели гражданско дело № 1224/2021 г., II гр. с. на К. РС, като предявили частичен иск. То завършило с решение № 269/04.08.2022 г., с което била призната основателността на иска. Признато било, че Г. С. е загинал в следствие ПТП предизвикано от водач на лек автомобил застрахован със застраховка „Г. о.“ при ответното дружество. Било отхвърлено категорично твърдението на застрахователното дружество за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на Г. С.. Това решение не било обжалвано от никого, включително от застрахователя и влязло в сила.

Н. Д. С. и М. Р. С., като родители и преки наследници на Г. С., имали правен интерес да водят дело за получаване обезщетение за имуществени вреди, вследствие повредата на мотоциклета на сина им. В резултат на катастрофата мотоциклетът не можел да бъде използван за нищо. Невъзможно било да бъде поправен, тоест щетата била пълна. Към момента на катастрофата този мотоциклет се купувал за около 10 000 лв. Тоест имуществената щета била в размер на 10 000 лв., които следвало да се изплатят, ведно със законната лихва от момента на настъпване на събитието – 14.04.2019г. до окончателното изплащане на цялото обезщетение. Първоначално мотоциклетът се съхранявал като веществено доказателство по делото в двора на РУ - МВР, гр. К.. След като бил върнат на Н. и М. С.и, бил откаран в клубната къща на мото клуб „Б.“ гр. П., където се съхранявал и до днес във вида, в който бил веднага след катастрофата.

Ишците твърдят, че починалият Г. С. бил погребан съобразно българския християнски обичай, който не бил безплатен. За погребението на С. били направени обичайни разноски за изкопаване на гроб. За ковчег. За

свещи. За опело. За възпоминание на починалия. За заплащане услугите на погребалната агенция и други. Общият размер на тези обичайни разходи бил повече от 1000 лв., но претенцията на ищците била само за сумата от 1000 лв., ведно със законната лихва от момента на настъпване на събитието – 14.04.2019 г., до окончателното изплащане на цялото обезщетение.

Ищците молят да бъде осъдено ответното застрахователно дружество да заплати на всеки от тях сума в размер на 5 500 лева, или общо 11 000 лева, като парично обезщетение за понесените от ищците имуществени вреди, от които 10 000 лева за унищожен мотоциклет „Х. ****“ с рег. № *****и 1000 лева обичайни разноси за погребение на сина им Г. М. С., вследствие пътно-транспортно произшествие, настъпило на 14.04.2019 г. на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П., ведно със законната лихва върху сумите, считано от 14.04.2019 г. до окончателното изплащане. Претендират направените по делото разноси.

Ответното застрахователно дружество, действащо чрез пълномощника си адв. М. Г., оспорва иска.

Твърди, че към исковата молба не са представени писмени доказателства, установяващи, че процедурата по чл. 380, ал. 1 КЗ е изпълнена от страна на ищците и същите са поканили ответното застрахователно дружество да им определи и изплати по административен ред обезщетение за претендираните имуществени вреди – 10 000 лева, представляващи стойността на мотора и 1 000 лева – разходи за погребение. Ето защо, искът им се явявал процесуално недопустим, на основание чл. 432, ал. 1, предл. последно КЗ, изрично предвиждащ спазване на процедурата по чл. 380, ал. 1 КЗ.

Освен недопустим, според ответника искът бил и неоснователен. Заявява, че оспорва материално правната легитимация на ищците. Същата не била установена до този момент по делото при условията на пълно и главно доказване. Твърди, че разходите, направени за погребение представляват изпълнението на нравствен и морален дълг на всеки един родственик, който ги извършва. Ищците били предявили иски за по 400 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди пред ОС - Пловдив, пред който било образувано т.д. № 12/2023г. Изпълнение на нравствен дълг за всеки един родител било да осигури помен и погребение на своето починало дете, без

значение каква е причината за настъпване на неговата смърт.

Оспорва иска за имуществени вреди за 10 000 лева, представляващи стойността на мотора, като твърди, че неговата действителна стойност е била много по-ниска. Освен това, било видно, че ищите са дарили останките от мотора „Х. ****“ на мото клуб „Б.“, където се намирал и до днес, според техните твърдения, изложени в исковата молба. Ето защо те не били легитимирани да търсят обезщетение за имуществени вреди за този мотор. Още повече, че към момента на откриване на наследството моторът вече се намирал в съС.ието, в което е дарен на клубната къща на мото клуб „Б.“

Ответникът оспорва като неоснователен иска за мораторна лихва за периода от 14.04.2019 г. – датата на катастрофата, до датата на окончателното плащане, като погасен по давност с кратката 3 годишна давност, предвидена за вземанията за лихви от разпоредбата на чл. 111 от ЗЗД. Застрахователят дължал лихва само за период 3 години назад от датата на подаване в съда на настоящата искова молба. Още повече, че липсвали приложени доказателства за отправена претенция до ответника по реда на чл. 380 КЗ.

Моли съда да отхвърли изцяло предявените искове, а при условията на евентуалност – да присъди обезщетения за имуществени вреди с оглед на събраните доказателства по делото.

Съдът, след като взе предвид представените по делото доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че на 14.04.2019 г., на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П., е настъпило пътнотранспортно произшествие между лек автомобил „Р. С.“ с рег. № *****, управляван от А. З. Б. и мотоциклет „Х. ****“ с рег. № *****, управляван от Г. М. С.. В резултат на сблъсъка и получените травматични увреждания, на място са починали водачът на мотоциклета и пътуващата на предна дясна седалка в автомобила съпруга на А. З. Б. С постановление от 16.11.2019 г. А. З. Б. е привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл.343, ал.3, пр.3, алт.2, б. „б“, пр.1-во, вр. с ал.1, б. „в“, вр. с чл.342, ал.1 НК. На 11.09.2020 г. обвиняемият е починал и с постановление от 21.10.2020 г. на прокурор при О. п. – гр. П. наказателното производство срещу него е

прекратено.

По делото не е спорно също, а и се установява от представеното удостоверение за наследници изх. №73/18.04.2020 г., издадено от Кметство с. Д., че двамата ищци са родители на починалия мотоциклетист Г. М. С..

От приложеното в заверен препис Решение №269/04.08.2022 г. по гр. д. №2224/2021 г. по описа на РС К., се установява, че З. д. „Б. И.“ АД, е осъдено да заплати на Н. Д. С. и М. Р. С., сумата от 25 000 лв. (двадесет и пет хиляди лева), представляваща част от сумата от 300 000 лева (по 150 000 за всеки), като парично обезщетение за понесените от ишците неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени страдания, вследствие смъртта на сина им Г. М. С. при настъпило на ***** г. на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 14.04.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

Не се спори между страните, че към датата на процесното ПТП е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Г. о.“ по отношение на лек автомобил „Р. С.“, рег. № ***** . В тази връзка и след заявени от ишците претенции за заплащане на обезщетение, ЗД „Б. И.“ АД е образувало преписки по щета №: 2110004564/14.04.2019 г. и щета №: 2110004565/14.04.2019 г. Към исковата молба са приложени 4 бр. писма от застрахователното дружество, адресирани до ишците, с които им се отказва заплащане на обезщетение, поради непредставяне на необходими документи и недоказаност на вината на водача на „Р. С.“.

По делото (л.19) е представен списък с цени на погребални стоки и услуги, в горната част на който с ръкописен почерк е изписано „Г. М. С. – Д.“, а в долната част: „Аванс 300“. Общата стойност на описаните стоки и услуги е посочена в размер на 990 лева.

От приетата и неоспорена от страните съдебна автотехническа експертиза се установява, че разликата между цената на мотоциклет „Х. ****“ преди повреждането му и цената на мотоциклета след повреждането му, е 4954 лева, т. е. това е стойността на имуществените вреди.

В качеството на свидетел е разпитана М. Х. З. – близка на ишците. От показанията ѝ се установява, че след смъртта на Г. С., тя се е занимавала с организацията на погребението му, защото неговите родители не били в

съС.ие. Тя заплатила и всички разходи в тази връзка – за траурна агенция, за свещеник, кръст, катафалка, венци, паметник, хранителни продукти и т. н. – всичко около 3000 лева, които впоследствие ѝ били върнати от ищите.

На свидетелката е предявен списъка на л.19 по делото, като същата потвърждава, че им е даден от погребалната агенция и описаните в него стоки и услуги са заплатени от нея.

Предвид така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта:

Искът е допустим. Съдът не споделя възраженията на ответника за това, че ищите не са изпълнили процедурата по чл.380, ал.1 КЗ и не са поканили застрахователя да им определи и изплати имуществени вреди по административен ред. С молба-становище вх. №4642/17.05.2023 г. (л.60) адв. Я. представя молба от 26.04.2019 г., с която той, като пълномощник на Н. Д. С. и М. Р. С., е поискал от ЗД „Б. И.“ АД да им изплати имуществени вреди в размер на общо 10 000 лева за унищожения мотоциклет и 1000 лева – обичайни разноски за погребението на сина им, ведно със законната лихва от датата на катастрофата – ***** г., до окончателното плащане. Адв. Я. твърди, че това писмо е получено от застрахователя на 02.05.2019 г. заведено по негов вх. № ОК-265560. В тази връзка съдът е задължил на осн. чл.190 ГПК ответникът да представи писмо вх. № ОК-265560/02.05.2019 г., което той не е сторил до даване ход на устните състезания. Ето защо и на осн. чл.190, ал.2 ГПК, съдът е приел за доказан факта, че писмо вх. № ОК-265560/02.05.2019 г. съществува и с него ищите са отправили до ответното застрахователно дружество искане за изплащане на обезщетение за имуществени вреди, предмет на настоящото производство.

По основателността:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Г. о.“, между прекия причинител на вредата и застрахователя. Следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди.

Съгласно формираната с ППВС № 4/1961 г. и ППВС № 5/1969 г. задължителна съдебна практика, ищците са в кръга на лицата, легитимирани да претендират обезщетение за имуществени вреди от смъртта на сина си.

С оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства, и влязлото в сила Решение №269/04.08.2022 г. по гр. д. №2224/2021 г. по описа на РС К., съдът намира, че деликтът в настоящото производство е установен с обективните си характеристики, а искът – доказан по основание.

Относно размера на обезщетението за имуществени вреди, съдът намира исковата претенция за частично основателна. От неоспорената съдебна автотехническа експертиза се установи, че стойността на унищожения мотоциклет е 4954.00 лева, като до пълния претендиран размер от 10 000 лева искът следва да се отхвърли. Разноските за погребението на Георги С. се доказаха в размер, надхвърлящ исковата претенция от 1000 лева, но доколкото не е направено изменение на иска, следва да се присъдят така, както са поискани.

На осн. чл. 86, вр. чл. 84, ал. 3 от ЗЗД на ищците се полага и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху главницата, считано от деня на увреждането – 14.04.2019 г., до окончателното ѝ изплащане. От ответната страна, обаче е направено възражение за изтекла давност, което се споделя от настоящия съдебен състав.

Давността по отношение на вземането за лихви започва да тече от момента на изискуемост на главното вземане. В случая приложение намират правилата за непозволено увреждане, съгласно които длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. дължи от момента на деликта. Поради това, че за вземането за лихви е приложима общата тригодишна давност, която не се влияе от давността на главното вземане, то ако искът е предявен след като са изтекли три години от възникване на вземането за лихви, не се погасяват всички лихви, а само тези, които са били дължими преди тригодишния срок от предявяването на иска. В случая исковата молба е депозирана в съда на 20.01.2023 г., поради което за начална дата на периода за лихви следва да се приеме 20.01.2020 г. Преди тази дата вземането за лихви е погасено по давност.

При този изход на спора и съгласно чл. 78, ал.1 ГПК, съдът следва да присъди разноски в полза на ищците. Същите са сторили такива в размер на

общо 1740.00 лева, от които 440 лева за държавна такса, 1000 лева за адвокатски хонорар и 300 лева за възнаграждение на вещо лице. Съразмерно с уважената част от иска, следва в полза на ищите да се присъдят 941.81 лева.

На основание чл.78, ал.3 ГПК, в полза на ответника следва да се присъдят разноси, съразмерно с отхвърлената част от иска или 935.80 лева от общо 2040 лева разноси за адвокатски хонорар.

По компенсация следва да се осъди ответникът да заплати на ищите сумата от 6.01 лева.

С оглед на горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА З. Д. „Б. И.“ АД, ЕИК: *****, гр. С. ****, район Л., бул. „Д. Ба.“ №**, ет.*, представлявано от С. С. П. и К. Д. К. да заплати на Н. Д. С., ЕГН: ***** и М. Р. С., ЕГН: *****, двамата с поС.ен адрес: с. Д., обл. П., ул. „*-**“ **, съдебен адрес: гр. П., ул. „Р. Д.“ № ** сумата от 5954.00 лева (пет хиляди деветстотин петдесет и четири лева) – по 2977 лева за всеки, като парично обезщетение за понесените от ищите имуществени вреди, от които 4954 лева за унищожен мотоциклет „Х. ****“ с рег. № ***** и 1000 лева обичайни разноси за погребение на сина им Г. М. С., вследствие пътно-транспортно произшествие, настъпило на 14.04.2019 г. на път I-6 при километър 241+600 м. между с. И. и с. К., обл. П., ведно със законната лихва върху сумите, считано от 20.01.2020 г. до окончателното изплащане, като до пълния претендиран размер на главницата от общо 11000 лева, както и лихва за периода 14.04.2019 г. – 19.01.2020 г. ОТХВЪРЛЯ иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА З. Д. „Б. И.“ АД, ЕИК: *****, гр. С. ****, район Л., бул. „Д. Б.“ №**, ет.*, представлявано от С. С. П. и К. Д. К. да заплати на Н. Д. С., ЕГН: ***** и М. Р. С., ЕГН: *****, двамата с поС.ен адрес: с. Д., обл. П., ул. „*-**“ **, съдебен адрес: гр. П., ул. „Р. Д.“ № ** сумата от на 6.01 лв. (шест лева и една стотинка), представляваща разноси по делото по компенсация.

ПРИСЪДЕНИТЕ СУМИ могат да бъдат заплатени по следната банкова сметка: BIC: *****, IBAN № ***** В

О. Б. Б..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ЦЧ

Съдия при Районен съд – Карлово: _____